

CENTRE CATALA

BUTLLETI MENSUAL D'INFORMACIO PER ALS SOCIS

ANY II

FEBRER 1953 - CARACAS: SORDO A PELAEZ, 35-1, TELEFON: 51.230

Extraordinari No. 11

MEMORIA ANUAL DE LA JUNTA DIRECTIVA

Per acord unànim de l'Assemblea General Ordinària, del dia 27 de gener, publiquem en edició extraordinària el text íntegre de la Memòria de final d'exercici de la Junta Directiva del Centre.

Senyors socis del Centre Català:
Compatriotes i amics:

Ha arribat, per a nosaltres, el moment solemne de rendir-vos comptes.

Calladament, amb la vostra presència, ens preguntem: "Què heu fet?"; i, el que encara és més torbador: "Què heu deixat de fer?"

No serà pas l'hora triomfal, que ens canta el poeta, de:

"Digueu-nos si encara la pàtria és prou forta per oír les gestes que li hem de contar."

Tampoc no serà el dia tètric i trist de:

"digueu-nos, digueu-nos si és viva o si és morta la llengua amb què l'haurem de fer plorar."

No ens seria gens difícil "d'inflar el gos" i començar a contar-vos vanaglòries. Però també a vosaltres us seria fàcil, "buscant tres peus al gat", de deixar-nos com a draps bruts. No. No passarem bugada, ni treurem a relluir la roba brodada. Ni herois, ni patums. Ni panegírics, ni reventades. Som senzillament una Junta que tota junta arriba al seu termini. Que s'ha reunit totes les setmanes, gairebé sempre amb l'assistència resignada de tots els seus nou elements que, ben asseguts al voltant de la mateixa taula, i ben units al voltant del mateix afany, han fet, han desfet i han deixat de fer el que ara, xano-xano, ens disposem a ressenyar.

Aquest simple fet ja vol dir quelcom, si

mirem els antecedents que poques vegades les juntes han pogut arribar senceres a les Assemblees. I fins s'ha donat el cas que no sols d'arribada, sinó també de sortida han quedat truncades. Que sovint s'han presentat davant vostre, per una causa o altra, com les estatuës antigues: sense un braç, sense una cama i àdhuc decapitades; això sense comptar la vegada trista que es va presentar com un veritable "Ecce Homo" o sigui amb un sol membre ben maltractat. Si no hem donat molt el pit, ací estem tots ben arrengrats a donar la cara. I aspirem a una memòria que sigui fidel i un recompte que sigui honrat. Parlarem, doncs, com correspon: clar i català, i per tant ens permetrem, com ja ens hem permès, alguna expressió xiroia i alguna altra de poètica, que donin color i perfum a aquesta cerimònia i li tregui l'encarcament pro'oculari. Perquè si es diu que som un poble de vetes-i-fils, consti que els fills dels nostres botiguers han sortit artistes; i ens sobra sornegueria i lirisme per a donar emoció i força a una relació com aquesta de fets consumats, pansits i esbravats, i no diem dats i beneits, perquè encara els falta la vosta aprovació.

I. ANTECEDENTS

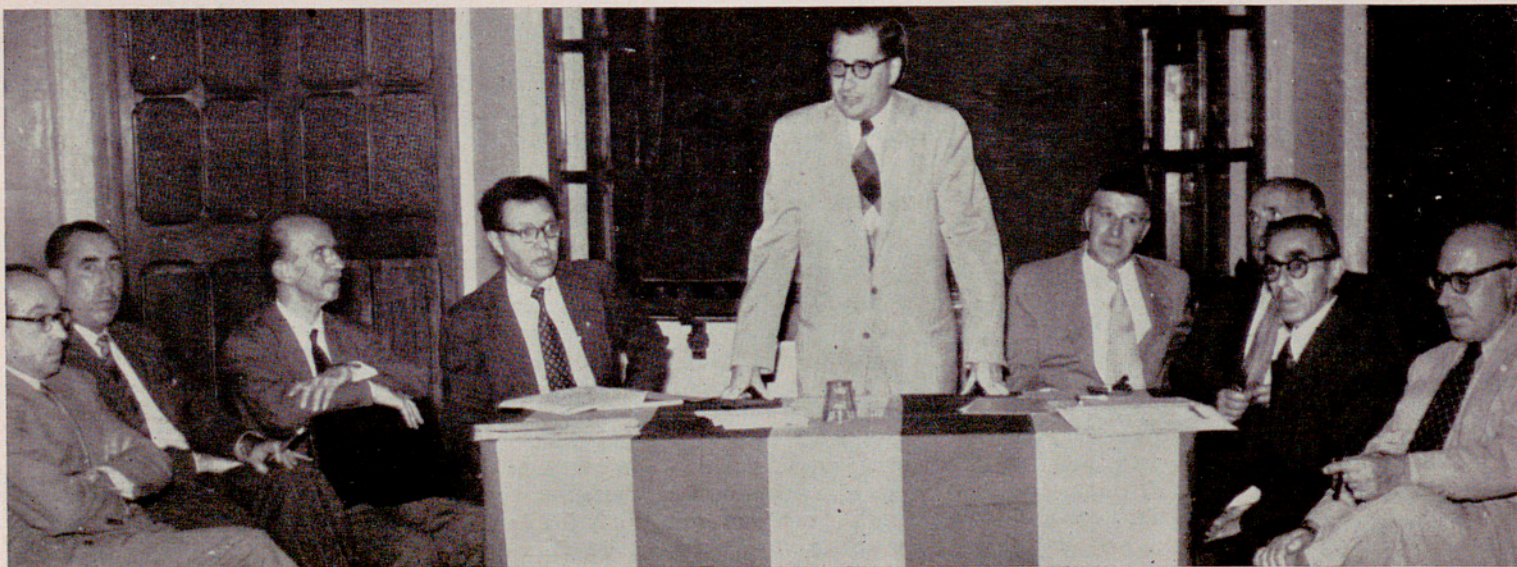
Vau confiar a les nostres mans aquest Centre quan tenia prop de set anys de vida i amb gairebé totes les dents. O sigui quan el Casal estava ja format i en plena edat de creixença; no amb bolquers, sinó vestit d'americana i pantalons llargs, però divent al sastre. Volem dir que vam rebre una herència valuosa tant en el que es refereix a la part moral positiva, com a

la part monetària negativa. Trobarem un Centre que ja havia sortit dels seus primers passos, sempre difícils i entrebancats. Amb els seus Serveis i les seves Seccions que, ací caic i ací m'aixeco, rutllaven tanmateix. Amb una nòmina de quatre-cents socis. Sense un clau a la caixa, ben instal·lat i amoblat; tot fet amb audàcia... i també amb un petit deute de només 30.000 Bs., del qual vam tenir la sort d'heretar-ne la tercera part.

De l'herència rebuda sols ens podem queixar de l'acord, que prengué la mateixa Assemblea que va enamorar-se de nosaltres, de treure l'obligatorietat de pagar la quota extraordinària de Bs. 5, quan encara es devia, si no la manera de caminar, si la manera de seure; quan s'ha de pagar tots els mesos, que passen molt de pressa, un lloguer de Bs. 2.200, que s'emporta més de la meitat dels ingressos de les quotes; i tot això en el moment venturós per al Centre en què sols es juga a la popular manilla i a l'aristocràtica canasta. Si en certes èpoques negres el producte del joc ha representat un fort ingrés ofensiu, avui el joc no compta més que com un petit esbargiment inofensiu i improductiu.

No obstant, com dèiem en el nostre flamant Butlletí: "Quants noms i quantes diverses dèries, dintre i fora de les successives Juntes Directives, han col·laborat moralment i materialment per tal d'arribar on som! La taleia quotidiana, silenciosa, desapercibuda i constant! A tots la nostra admiració! A tots el nostre agrament!"

Perquè només els que hem patit el càrrec de directiu del Centre, podem apreciar en tot el seu valor la tasca realitzada pels predecessors.

La Junta presidida per Pere Pi Sunyer i composta per Ferran Godayol (Vicepresident), Rodolf Llorens (Secretari General), Bru Ginestà (Secretari d'Actes), Víctor Artís (Tresorer), Xavier Clapés (Comptador), Ramon Farrerons, Joan Parcerisas, Manuel Mainou (Vocals), en el moment de rendir comptes del seu exercici.